

RETTE I NYKØBING FALSTER DOM

afsagt den 4. oktober 2021

Sag BS-4771/2021-NYK

A (advokat Mia Søgaard)

mod

Ankenævnet for Patienterstatningen
(advokat Ulla Juhl Singh)

Denne afgørelse er truffet af dommer Brit Frimann.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 3. februar 2021. Sagen drejer sig om, hvorvidt sagsøger, A, har krav på forsørgertabserstatning og overgangsbeløb, jf. erstatningsansvarslovens § 12 og § 14 a, i forbindelse med hans mors, B, død den 14. februar 2018 som følge af behandlingsfejl på Behandlingssted 1.

A har fremsat følgende påstand:

Sagsøgte, Ankenævnet for Patienterstatningen, tilpligtes at anerkende, at A har krav på udbetaling af forsørgertabserstatning på kr. 309.300,00, jf. erstatningsansvarslovens § 12, jf. § 9, samt overgangsbeløb på kr. 173.000,00, jf. erstatningsansvarslovens § 14a, fratrasket begravelsesudgifter på kr. 20.462,00 – i alt kr. 461.838,00 med tillæg af renter fra den 26. april 2020, jf. erstatningsansvarslovens § 16, stk. 2, til betaling sker.

Ankenævnet for Patienterstatningen har principalt fremsat påstand om frifindelse, subsidært påstand om hjemvisning.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Det fremgår af sagen, at Patienterstatningen den 2. oktober 2018 traf afgørelse om, at B dødsfald blev anerkendt som en erstatningsberettiget skade efter § 20, stk. 1, nr. 1, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet (KEL), og at Patienterstatningen den 8. oktober 2018 traf afgørelse om erstatning for begravelsesudgifter på 13.002 kr. efter KEL § 12,

A anmodede ved mail af 26. marts 2020 Patienterstatningen om genoptagelse af sagen og nedlagde påstand om forsørgertabserstatning og overgangsbeløb efter erstatningsansvarslovens § 12 og § 14 a.

Patienterstatningen afviste at genoptage sagen ved afgørelse af 26. juni 2020.

Ved mail af 8. juli 2020 ankede A Patienterstatningens afgørelse.

Ankenævnet for Patienterstatningen traf den 20. oktober 2020 afgørelse om at genoptage sagen, men at A ikke har ret til forsørgertabserstatning og overgangsbeløb som følge af B's død.

Af afgørelsen fremgår blandt andet følgende:

" Begrundelse for afgørelsen

En sag kan genoptages, hvis der kommer nye oplysninger, der har så væsentlig betydning, at der er sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis oplysningerne havde været til stede, da der blev truffet afgørelse. Det følger af almindelige forvaltningsretlige principper.

Ankenævnet vurderer, at der er grundlag for at genoptage behandlingen af sagen.

Der er kommet nye oplysninger i sagen med et indhold, der har væsentlig betydning for vurderingen af sagen.

Oplysningerne ændrer dog ikke på, at A ikke har ret til erstatning efter § 12 og 14a i erstatningsansvarsloven.

Ankenævnet bemærker følgende til afgørelsen:

Ved Patienterstatningens afgørelse af 11. oktober 2018 blev det bestemt, at der var grundlag for at yde erstatning for begravelsesudgifter i anledning af B's dødsfald, hvorefter sagen blev afsluttet.

Patienterstatningen lagde blandt andet vægt på, at erstatningsansvarsloven ikke giver mulighed for at yde godtgørelse for det uerstattelige tab af en nær pårørende.

I forbindelse med sin genoptagelsesansøgning oplyste A om nogle nye forhold, som ikke tidligere havde været forelagt i sagen. Det drejede sig bl.a. om hans og B's fælles bopæl og sammenblandede økonomi.

Patienterstatningen afviste at genoptage sagen og tog samtidig eksplicit stilling til, om betingelserne for at yde forsørgertabserstatning og overgangsbeløb til A var opfyldt.

Patienterstatningen vurderede herved, at der ikke havde været tale om sådanne særlige omstændigheder, at det kunne begrunde en fravigelse fra udgangspunktet om, at der kun ydes forsørgertabserstatning til afdødes ægtefælle eller samlever og mindreårige børn, og udgangspunktet om, at der kun tilkendes overgangsbeløb til afdødes ægtefælle eller samlever.

Patienterstatningen vurderede, at der ikke havde været tale om et gensidigt økonomisk afhængighedsforhold mellem A og B.

Forsørgertabserstatning efter erstatningsansvarslovens § 12 ydes som udgangspunkt til afdødes ægtefælle, samlever eller mindreårige børn, men der kan også ydes erstatning til andre, som ved dødsfaldet har mistet en forsørger. Endvidere følger det af § 14a i erstatningsansvarsloven, at overgangsbeløb i særlige tilfælde kan ydes til en anden efterladt, når afdøde ikke efterlader sig ægtefælle eller samlever.

Det fremgår af sagens oplysninger, at A og B på tidspunktet for dødsfaldet boede sammen og havde gjort det i en årrække. Som dokumentation for den fælles bopæl er der bl.a. indsendt udskrift af SU-støttemeddelelse, hvoraf det fremgår, at A i 2016 blev tilkendt SU med satsen for hjemmeboende, og at denne er beregnet ud fra hans forældres indkomst. Det er endvidere oplyst, at A, dennes ægtefælle og B var fælles om at betale de faste udgifter til husholdningen. Dette er bl.a. dokumenteret ved kontoudskrifter og betalingsoversigter fra 2014 til 2016, hvoraf det fremgår, at parterne hver især indbetalte et månedligt beløb på samme konto, hvorfra diverse udgifter blev betalt, herunder udgifter til hjemmets opretholdelse. Disse oplysninger er efter ankenævnets vurdering nye og væsentlige, hvorfor der er grund til at behandle sagen igen med henblik på at træffe en ny afgørelse om, hvorvidt A har ret til yderligere erstatning end tilkendt ved Patienterstatningens afgørelse af 11. oktober 2018.

Ankenævnet er imidlertid enig med Patienterstatningen i, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at fravige udgangspunktet om, at der kun ydes forsørgertabserstatning til afdødes ægtefælle eller samlever og mindreårige børn. Det samme gælder for så vidt angår udgangspunktet om, at der kun tilkendes overgangsbeløb til afdødes ægtefælle eller samlever.

Det forhold, at B, A og A's ægtefælle havde indrettet sig på en sådan måde, at B hver måned indbetalte det samme faste beløb til husholdningen, er ikke ensbetydende med, at der var tale om, at hun forsørgede A i erstatningsansvarslovens forstand. Endvidere kan det ikke lægges til grund, at A var afhængig af B's indtægter for at kunne opretholde en almindelig levestandard.

På denne baggrund er det efter ankenævnets vurdering ikke tilstrækkeligt sandsynliggjort, at der mellem A og B var tale om et sådant gensidigt økonomisk afhængighedsforhold, at det kan begrunde af fravigelse af udgangspunkterne i §§ 12 og 14a i erstatningsansvarsloven.

A har derfor ikke ret til forsørgertabserstatning og overgangsbeløb.”

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af A.

A har forklaret bl.a., at han er 53 år gammel og arbejder som social- og sundhedsassistent. Han blev udlært for ca. 4 år siden. Han fik knap 15.000 kr. udbetalt under uddannelsen. Hans mor, B, overtog ejendommen X efter hendes far i 1996. På det tidspunkt boede han selv i annekset på ejendommen. Moren flyttede ind i villaen, og han blev boende i annekset. På det tidspunkt var hans mor fuldt funktionsdygtig. De boede hver for sig, men de spiste sammen, og de købte begge ind til husholdningen. Den, der havde penge, betalte. Han betalte ikke husleje for at bo i annekset. Han betalte kun for strøm. Han har altid haft et godt forhold til sin mor. Han mødte sin ægtefælle, C, for ca. 16 år siden, og C flyttede ind hos ham ca. 1 år efter de mødtes. I 2009 overtog han halvdelen af ejendommen, og herefter betalte han og C for at bo der. Hans mor begyndte at overføre 8.105 kr. om måneden til budgetkontoen. Det var stadig sådan, at den, der havde penge, betalte. Hvis han ikke havde penge til betaling af en regning, så spurgte han sin mor, om hun ville betale, og det gjorde hun. Hans mor fik den første blodprop, mens de boede på ejendommen. Hun var dog stadig funktionsdygtig i den ene side af kroppen. Hun sad i rullestol, og da annekset lå lave og var uden trin, flyttede hun ud i annekset, mens han og C flyttede ind i villaen. Moren ville ikke på plejehjem, så han tog sig af hende. Det havde været en stor udfordring, hvis han ikke havde sin uddannelse med sig. Da hans mor blev folkepensionist solgte de huset med tab og flyttede til By1 . De fandt et hus, hvor der var plads både til moren og de hjælpere, som hun havde brug for. Hans mor var glad for at komme med. På det tidspunkt kunne hans mor ikke tale, men hun var bevidst og kunne følge med og ryste eller nikke med hovedet og grine og smile. Hun var permanent sengeliggende og havde ingen udgifter udover medicin og sondemad for ca. 3.000 kr. om måneden. Resten af hendes indtægter indgik i husholdningen. Nogle gange blev pengene overført til ham, og nogle gange brugte han hendes kort til at betale med. På den måde brugte hun hele sin indtægt. Op til indlæggelsen den 30. januar 2018 hev hans mor efter vejret og var ”klamsvendende”. Han kontaktede lægen og sagde, at hans mor havde brug for ilt og intravenøs penicillin. Hans mor var på det tidspunkt bevidst og relevant og havde pæne farver. Hun blev indlagt til et helvede. Hun fik indlagt en sonde. Hun lå ned, selvom han gentagne gange sagde til personalet, at det var bedst, at hun lå i 45 grader, så hun bedre kunne trække vejret. Han fik at vide, at hun lå ned for at undgå sår, men det havde hun aldrig haft problemer med. Hver gang, hun fik sondemad, steg tallene. Da hun fik suget væske fra lungerne, var væsken helt brun af sondemad. Det er ikke usædvanligt at få lungebetændelse, når man ikke er oppegående, og hun havde haft det før og var blevet behandlet uden problemer. Der var intet, der

indikerede, at hun skulle dø inden for en kort periode. Hun skulle hjem igen efter behandlingen, hvilket lægen også skrev i journalen. Efter morens død er hans økonomi anstrengt. Hans levestandard er ikke, hvad den har været. De har mistet ca. en tredjedel af deres indtægter. Han har lånt 25.000 kr. af sin bror og 41.000 kr. af en kammerat. Tidligere havde han ikke brug for at låne privat, da hans mor hjalp ham.

Parternes synspunkter

A har i sit påstandsdokument anført følgende:

"...

- at sagsøger de sidste 18 år forud for B's død passede og plejede sin mor, idet hun var lammet på grund af en tidligere hjerneblødning og derfor pasningskrævende,
- at sagsøger og B i adskillige år forud for B's død havde fælles bopæl og husholdning – herunder på adresserne Q1 og Q2 ,
- at sagsøger og B ejede ejendommen beliggende Q1 i lige sameje,
- at sagsøger blev nødsaget til at overtage den fulde gæld ved salget af ejendommen i 2016,
- at sagsøger og dennes ægtefælle har måtte finde en stor lejlighed, hvor der var plads til dem alle tre,
- at B fra januar 2008 og frem til sin død indbetalte et fast månedligt beløb på kr. 8.105,00 til husstandens fælles budgetkonto, hvorfra blandt andet udgifterne i forbindelse med boligen blev betalt – herunder afdrag og bidrag til Realkredit Danmark, husleje, renovation, varme, vand, el, hus- og indboforsikring, tv-abonnement mv,
- at B's indtægt bestod af tjenestemandspension, folkepension og N Pension på i alt ca. kr. 15.500,00 pr. måned,
- at B – udover de månedlige indbetalinger til husstandens fælles budgetkonto – betalte nogle af sagsøgers regninger samt til det fælles forbrug og fælles husholdning i form af f.eks. licens, fælles vaskepulver, rengøringsmidler mv.,
- at der ikke var noget, der hed dine, mine og vores penge, idet det var forskelligt, hvem af parterne, der betalte for henholdsvis sagsøger og B's egne og fælles udgifter,

- at der i en lang årrække forud for B's død har været tale om en vedvarende gensidig faktisk forsørgelse mellem sagsøger og B,
- at at sagsøger, B og sagsøgers ægtefælles økonomi var fuldstændig sammenblandet,
- at sagsøger og sagsøgers ægtefælle var afhængige af B's væsentlige bidrag til boligen og husholdningen,
- at B var afhængig af sagsøger og sagsøgers ægtefælles væsentlige bidrag til boligen og husholdningen,
- at der således har været tale om et gensidigt økonomisk afhængighedsforhold,
- at dette gensidige økonomiske afhængighedsforhold må formodes at ville være fortsat i flere år frem, såfremt B ikke var blevet fejlbehandlet på Behandlingssted 1,
- at B den 30. januar 2018 blev indlagt på Behandlingssted 1 på grund af en lungebetændelse og dermed ikke på grund af en livstruende tilstand,
- at B allerede fra starten af sin indlæggelse på Behandlingssted 1 blev fejlbehandlet i forhold til sin sondemad, hvilket medførte tilstødende komplikationer og til sidst B død,
- at B forud for indlæggelsen på Behandlingssted 1 havde levet med sin lammelse og funktionsnedsættelse i adskillige år,
- at såfremt B ikke havde været fejlbehandlet, har det formodningen for sig, at B havde haft flere år tilbage at leve i,
- at sagsøger på skadestidspunktet var ansat på en elevløn,
- at der i en lang årrække forud for B's død har været tale om et gensidigt økonomisk afhængighedsforhold på lige fod som mellem ægtefæller og samlever,
- at B's død har medført uforudsete udgifter på lige fod med de tilfælde, hvor en ægtefælle eller samlever dør,
- at sagsøger og sagsøgers ægtefælle siden B's død har svært ved at få økonomien til at hænge sammen, hvilket har resulteret i, at parret flere gange har været i fogedretten,

- at sagsøger er berettiget til forsørgertabserstatning og overgangsbetøb, jf. erstatningsansvarslovens §§ 12 og 14a, på lige fod med ægtefæller og samlever,
- at B's del af lejligheden på adressen Q1 nu står tom, idet denne del alene var tiltænkt som bolig for B,
- at sagsøger og sagsøgers ægtefælle ikke længere har råd til at bo i lejligheden, men ej heller har råd til at fraflytte boligen, og
- at rentepåstanden er i overensstemmelse med erstatningsansvarslovens § 16.
- ..."

Ankenævnet for Patienterstatningen har i sit påstandsdokument anført følgende:

"...

3.1 **Frifindelsespåstanden**

3.1.1 Prøvelse af ankenævnets afgørelse - bevisbyrde

Til støtte for den nedlagte påstand om frifindelse gøres det gældende, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte ankenævnets afgørelse af 20. oktober 2020 (bilag 7).

Ankenævnet er et kollegialt organ med en særlig sagkundskab og erfaring i blandt andet at bedømme og udmåle erstatning i sager efter KEL og EAL, herunder fordi ankenævnet, hvis formand er dommer, behandler et stort antal sager. Dette må tages i betragtning ved bedømmelsen af sagen, og der skal derfor foreligge et sikkert grundlag for at tilsidesætte ankenævnets afgørelse.

Det er A, der har bevisbyrden for eksistensen af sit krav. Der er ikke fremlagt sådanne oplysninger, som kan danne grundlag for en tilsidesættelse af ankenævnets afgørelse. A har således ikke løftet sin bevisbyrde.

3.1.2 Forsørgertabserstatning

Erstatning og godtgørelse for skader, der er omfattet af KEL, fastsættes efter reglerne i EAL, jf. KEL § 24, stk. 1.

Ifølge EAL § 12 skal den, som er erstatningsansvarlig for en andens død, betale erstatning til den, som ved dødsfaldet har mistet en forsørger.

Betingelsen for, at der kan ydes forsørgertabserstatning efter EAL § 12, er, at den afdøde på dødstidspunktet ydede – og fortsat ville have ydet – et sådant bidrag til den efterladtes underhold, at den efterladte har lidt et tab i form af mistet forsørgelse. Der kan således ikke som efter § 13 (ægtefæller og samlever) og § 14 (børn

under 24 år, hvor der består en retlig forsørgelsespligt) ydes erstatning alene på grundlag af en pligt hertil.

Ved opgørelse af forsørgertabserstatning iht. EAL § 12 udmåles erstatningen skønsmæssigt efter omfanget af forsørgelsen (bidragets størrelse) og dens forventede varighed, hvis dødsfaldet ikke var indtrådt. Til forskel fra EAL § 13 er der ikke hjemmel til at opgøre erstatningen standardmæssigt på grundlag af principperne om udmåling af erstatning for erhvervsevnetab, jf. EAL §§ 5-8.

Ankenævnet gør gældende, at A ikke har dokumenteret, at betingelserne for at yde erstatning for forsørgertab, jf. EAL § 12, er opfyldt, og at der dermed ikke er grundlag for at tilsidesætte ankenævnets afgørelse (bilag 7).

Da B afgik ved døden den 14. februar 2018, var A gift, og begge ægtefæller var i arbejde som social- og sundhedsassistenter. B var derimod pensionist og svært hjerneskadet. Det har således formodningen imod sig, at B skulle være forsørger af A.

Det er oplyst, at A, hans ægtefælle og B havde boet sammen i mange år, og at de var fælles om at betale de faste udgifter. Dette er bl.a. dokumenteret ved kontoudskrifter fra 2014 til 2017 (bilag 16), hvoraf det fremgår, at parterne hver især indbetalte et månedligt beløb til en budgetkonto. B indbetalte et fast beløb på 8.105 kr. til budgetkontoen, og A og hans ægtefælle indbetalte ifølge det oplyste hver gennemsnitligt henholdsvis 10.500 kr. og 8.800 kr. (bilag 3, side 1).

På baggrund af oplysningerne må det lægges til grund, at B betalte lidt under 1/3 af de faste udgifter, ligesom B, A og hans ægtefælle bidrog nogenlunde ligeligt til de øvrige udgifter og daglige fornødenheder. Det er ikke dokumenteret, at B bidrog med et månedligt beløb, der rakte ud over hendes andel af de samlede udgifter.

Det forhold, at B, A og hans ægtefælle havde indrettet sig på en sådan måde, at B hver måned indbetalte et fast beløb til husstandens fælles konto, og at hun betalte svarende til sin andel af de øvrige løbende udgifter, er ikke ensbetydende med, at hun bidrog til As underhold eller faktiske forsørgelse. Der er heller ikke grundlag for at fastslå, at der var et gensidigt økonomisk afhængighedsforhold, herunder at A var afhængig af B's indtægter for at kunne opretholde en almindelig levestandard. I realiteten har B alene betalt en andel, der svarer til opfyldelsen af sine egne behov. Hun har dermed ikke ydet et reelt og væsentligt bidrag til forsørgelsen af A.

Det af A fremlagte dokumentationsmateriale, herunder en SU- støttemeddelelse fra 2016 (bilag 18), og det forhold, at A i 2016 måtte overtage hele gælden fra salget af en tidligere fælles bolig, kan ikke føre til at andet resultat.

Selv hvis retten måtte finde det bevist, at B – efter fradrag af betalinger til egen kost og logi – bidrog til A's forsørgelse på tidspunktet, hvor hun afgik ved døden, gør ankenævnet gældende, at forsørgelsen med høj grad af sandsynlighed ville være ophørt inden for kort tid, selvom behandlingsskaden ikke var indtrådt. Der er dermed heller ikke af denne grund grundlag for at give A medhold i hans påstand om tilkendelse af forsørgertabserstatning.

B var 76 år på skadestidspunktet, og hendes generelle helbredstilstand var særdeles dårlig. Af værgemålsafgørelsen af 21. april 2017 (bilag A) fremgår, at hun var dement og hjerneskadet, og at der måtte forventes en fremtidig forværring af hendes tilstand.

Der henvises desuden til journalen fra indlæggelsen på Behandlingssted 1 op til hendes død (bilag B). Heraf fremgår bl.a., at B var blevet indlagt på Akutficiens) pga. en stor højresidig lungebetændelse (pneumoni), (bilag B, side 18). Ifølge journalnotat af 13. februar 2018 – altså dagen før hendes dødsfald – var A og hans ægtefælle indkaldt til samtale, da man vurderede, at B tilstand var terminal (bilag B, side 6). Der henvises desuden til journalnotat af 7. februar 2018, hvoraf det fremgår, at B havde progredierende nyresvigt, var ukontaktbar, og at prognosen bestemt så dårlig ud (bilag B, side 10). Den dårlige prognose følger ligeledes af journalnotat af 4. april 2018, hvor man efterhånden vurderede behandlingen som udsigtsløs (bilag B, side 12).

A har ikke godtgjort, at B fremadrettet ville have kunnet bidrage til hans forsørgelse, selvom behandlingsskaden ikke var indtrådt.

3.1.2.1 Opgørelsen af erstatningen for forsørgertab

Der er mellem parterne enighed om, at spørgsmålet om, hvorvidt A er berettiget til erstatning for forsørgertab, skal vurderes iht. EAL § 12.

Som anført sker udmålingen iht. § 12 på grundlag af en konkret vurdering af bidragets omfang og forventede fremtidige varighed, hvis dødsfaldet ikke var indtrådt. Ankenævnet bestrider, at der er hjemmel til at foretage en standardiseret udmåling efter princippet om udmåling af erstatning for fuldstændigt tab af erhvervsevnen, jf. EAL §§ 5-8, herunder at anvende opgørelsesprincippet i EAL § 13 analogt, således som A har gjort.

Hvis retten måtte finde, at udmålingen af forsørgertabserstatningen skal ske på grundlag af en analog anvendelse af den standardiserede udmåling i EAL § 13/principperne for udmåling af erstatning for fuldstændigt erhvervsevnetab, er der enighed om, at forsørgertabserstatningen udgør 309.300 kr. Ankenævnet gør dog i så fald gældende, at erstatningen skal reduceres til 0 kr., jf. praksis om hypotetisk årsagskonkurrence, idet B med høj grad af sandsynlighed

ville være afgået ved døden inden for kort tid. Også af denne grund bør ankenævnet derfor frifindes.

3.1.3 Overgangsbeløb

Det følger af EAL § 14 a, at der kan tilkendes overgangsbeløb til en efterladt person, der ikke er efterlevende ægtefælle eller samlever, når særlige omstændigheder taler herfor. Udbetales der overgangsbeløb, kan de pågældende ikke tillige kræve erstatning for begravelsesudgifter.

Ankenævnet gør gældende, at A ikke er berettiget til overgangsbeløb. Overgangsbeløbet kan kun tilkendes under særlige omstændigheder, og det er ikke tilstrækkeligt, at B og A havde en sammenblandet økonomi og boede sammen. B skal have bidraget i et ikke ubetydeligt omfang til A's forsørgelse, ud over betaling for egen kost og logi, og dette var som anført ikke tilfældet, jf. de ovenfor anførte anbringender.

3.1.3.1 *Opgørelsen af overgangsbeløbet*

Der er enighed om, at overgangsbeløbet udgør 152.538 kr. efter modregning af de allerede tilkendte begravelsesudgifter på 20.462 kr., jf. Patienterstatningens afgørelse af 11. oktober 2018 (bilag 2). Da det lovpligtige egetbidrag på 7.460 kr. allerede er betalt, skal dette ikke fradrages igen.

3.1.4 Forrentningstidspunktet

Ankenævnet bestrider, at forrentningen af A's eventuelle erstatningskrav skal ske fra den 26. april 2021.

Patienterstatningen modtog anmodningen om genoptagelse den 26. marts 2020. Ifølge princippet i Højesterets dom U.2021.1058/2H har Patienterstatningen herefter en måned til at indhente de nødvendige oplysninger, idet udmålingen ikke ville kunne være sket på grundlag af de oplysninger, som blev fremsendt i forbindelse med genoptagelsesanmodningen. En-månedesfristen i EAL § 16, stk. 1, løber herefter fra den 26. april 2020, hvorfor forrentningen af kravet sker fra den 26. maj 2020.

3.2 **Hjemvisningspåstanden**

Til støtte for den subsidiaire påstand om hjemvisning gør ankenævnet gældende, at hvis retten giver A medhold i påstanden om, at han er berettiget til erstatning for forsørgertab og/eller overgangsbeløb, må sagen hjemvises med henblik på udmåling af erstatningen.

..."

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

A har under hovedforhandlingen supplerende anført, at B udover det faste månedlige beløb på 8.105 kr., som hun overførte til husstandens fælles budgetkonto, også i perioden 2011-2018 overførte i alt 145.957 kr. til A's private konto, svarende til 18.244,63 kr. om året og maksimalt gennemsnitligt 3.244,92 kr. om måneden året forud for hendes død, og at huslejen udgjorde 8.225 kr.

Ankenævnet for Patienterstatningen har under hovedforhandlingen frafaldet påstanden om hjemvisning, hvis retten måtte komme frem til, at A alene har krav på et overgangsbeløb. Ankenævnet for Patienterstatningen har endvidere anført, at sagen skal hjemvises, hvis retten tillægger de bilag, der er fremlagt efter forberedelsens afslutning, betydning, da Ankenævnet for Patienterstatningen ikke har haft lejlighed til at forholde sig til de nye oplysninger.

Rettens begrundelse og resultat

Ankenævnet for Patienterstatningen traf den 20. oktober 2020 afgørelse om, at A ikke har ret til forsørgertabserstatning og overgangsbeløb efter erstatningsansvarslovens § 12 og § 14 efter sin mors, B, dødsfald den 14. februar 2018.

Det er A, der har bevisbyrden for kravet på forsørgertabserstatning og overgangsbeløb.

Af § 12 i erstatningsansvarsloven fremgår, at den, som er erstatningsansvarlig for en andens død, skal betale erstatning for rimelige begravelsesudgifter og erstatning til den, som ved dødsfaldet har mistet en forsørger, hvilket også omfatter værdien af afdødes arbejde i hjemmet.

Af § 14 a i erstatningsansvarsloven fremgår, at der tilkommer den efterlevende ægtefælle eller samlever et overgangsbeløb, og at såfremt afdøde ikke efterlader sig ægtefælle eller samlever, kan overgangsbeløbet tilkendes en anden efterladt person, når særlige omstændigheder taler derfor.

Erstatning efter § 12 i erstatningsansvarsloven kræver, at der på skadestidspunktet rent faktisk fandt en forsørgelse sted, at der forelå et økonomisk afhængighedsforhold mellem afdøde og den efterladte, og at der var udsigt til, at afdøde også fremadrettet ville yde et væsentligt bidrag til den efterladtes forsørgelsesmæssige situation. Erstatning efter erstatningsansvarslovens § 14 kan omfatte lignende situationer, hvor den afdøde har forsørget den efterladte.

På baggrund af de foreliggende oplysninger og partsforklaringen om A's, hans ægtefælles og B's boligforhold, husholdning og økonomi, herunder også de nye oplysninger om, at B løbende

overførte yderligere forskellige beløb til A udover det faste månedlige beløb til den fælles husholdning, lægger retten til grund, at A, hans ægtefælle og B levede i et form for bofællesskab, hvor alle bidragede til den fælles husholdning, men retten finder det ikke bevist, at B forsørgede A i erstatningsansvarslovens forstand, hvorfor A ved B's død hverken har krav på forsørgertabserstatning efter erstatningsansvarslovens § 12 eller overgangsbeløb efter erstatningsansvarslovens § 14 a.

Der foreligger således ikke det fornødne sikre grundlag for at tilsidesætte Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse af 20. oktober 2020. Ankenævnet for Patienterstatningens principale påstand om frifindelse tages derfor til følge.

Efter sagens udfald sammenholdt med sagens værdi og forløb skal A betale sagsomkostninger til Ankenævnet for Patienterstatningen med 55.000 kr. inklusiv moms til dækning af udgift til advokat. Ankenævnet for Patienterstatningen er ikke momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

Ankenævnet for Patienterstatningen frifindes.

A skal til Ankenævnet for Patienterstatningen betale sagsomkostninger med 55.000 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

Vejledning

Retten har afsagt dom i sagen.

Hvis du er utilfreds med afgørelsen, kan du som udgangspunkt anke dommen til landsretten. Hvis du kun er utilfreds med dommens afgørelse om sagsomkostninger, kan du kære denne del af afgørelsen til landsretten.

Ikke alle afgørelser kan ankes eller kæres

Dommen kan kun ankes, hvis forskellen mellem byrettens dom og det resultat, du ønsker at opnå i landsretten, er over 20.000 kr. Hvis forskellen er mindre, skal du have tilladelse fra Procesbevillingsnævnet for at anke.

Landsretten kan afvise at behandle en ankesag, hvis landsretten vurderer, at der ikke er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald i landsretten.

Du kan kun kære afgørelser om sagsomkostninger, hvis omkostningsbeløbet er fastsat til mere end 20.000 kr., eller hvis retten har bestemt, at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger, og du kræver, at modparten skal betale mere end 20.000 kr. I andre situationer kan omkostningsafgørelsen kun kæres, hvis du får tilladelse fra Procesbevillingsnævnet.

Frister for at anke og kære

Fristen for at anke er 4 uger fra dommens afsigelse. Hvis du ikke kan anke uden en tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere en ansøgning til Procesbevillingsnævnet inden 4 uger.

Fristen for at kære omkostningsafgørelsen er 2 uger fra dommens afsigelse. Hvis du ikke kan kære afgørelsen uden tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere en ansøgning til Procesbevillingsnævnet inden 2 uger.

Sådan gør du, hvis du vil anke eller kære

Du kan anke dommen på minretssag.dk ved at trykke på knappen "Opret appel" og derefter vælge "Anke" og følge vejledningen der. Hvis du vil kære omkostningsafgørelsen, skal du vælge "Kære" og følge vejledningen der.

Hvis du ønsker at søge tilladelse til anke eller kære hos Procesbevillingsnævnet, skal du indlevere din ansøgning til Procesbevillingsnævnet. Du kan ikke indle-

vere ansøgningen på minretssag.dk. Du kan få mere vejledning om, hvordan du søger tilladelse hos Procesbevillingsnævnet på domstol.dk.

Du kan få mere vejledning blandt andet om retsafgift på domstol.dk.

Publiceret til portalen d. 04-10-2021 kl. 08:30

Modtagere: Sagsøgte Ankenævnet for Patienterstatningen, Advokat Ulla
Juhl Singh, Advokat (H) Elisabeth Eriksen, Sagsøger A